

OKRESNÍ SOUD PRAHA-VÝCHOD

Na Poříčí 1044/20, 112 97 Praha 1

Tel.: 221 729 311 (399), Fax.: 257 005 060

e-mail: podatelna@osoud.phav.justice.cz, ID datové schránky: zyaabwu

Naše značka: 43 Si 53/2020

XXXXXXXXXXXXXX

Vaše značka: ///

Vyřizuje: XXXXXXXXXXXX

Dne: 10. března 2020

Informace dle zákona č. 106/1999 Sb.

Vážená paní magistro,

ve shora uvedené věci zasílám Vámi požadované rozhodnutí v anonymizované podobě.

S pozdravem

Mgr. Jana Stejskalová
předsedkyně Okresního soudu Praha-východ



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud Praha-východ rozhodl samosoudkyní Mgr. Klárou Obrtlíkovou ve věci žalobkyně: Česká republika – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, sídlem Rašínovo nábřeží 42, 120 00 Praha 2, proti žalované: Fürst von Liechtenstein Stiftung, v českém překladu „Nadace knížete z Lichtenštejna“, reg. č. FL-0001, 030.270-0, sídlem Bergstrasse 5, 9490 Vaduz, Lichtenštejnsko, zastoupené Dr. Erwinem Hanslíkem MRICS, advokátem se sídlem U Prašné brány 1, 110 00 Praha 1, za účasti vedlejšího účastníka na straně žalobkyně: Lesy České republiky, s.p., IČO 42196451, sídlem Přemyslova 1106/19, 500 08 Hradec Králové, o určení vlastnického práva,

t a k t o :

- I. Určuje se, že žalobkyně je vlastníkem těchto nemovitostí:
- pozemku parc. č. 308/52 v katastrálním území _____ obci _____ a to v rozsahu $\frac{1}{4}$,
 - pozemku parc. č. 308/25 v katastrálním území _____ obci _____ a to v rozsahu $\frac{1}{4}$,
 - pozemku parc. č. 424/145 v katastrálním území _____, obci _____
 - pozemku parc. č. 424/248 v katastrálním území _____, obci _____
 - pozemku parc. č. st. 72, jehož součástí je stavba č.p. 48, v katastrálním území _____ obci _____
 - pozemku parc. č. st. 102, jehož součástí je stavba č.p. 77, v katastrálním území Tehov u Říčan, obci Tehov,
 - pozemku parc. č. 440/1 v katastrálním území _____, obci _____
 - pozemku parc. č. 772/1 v katastrálním území _____ obci _____
 - pozemku parc. č. 772/2 v katastrálním území _____, obci _____
 - pozemku parc. č. 773 v katastrálním území _____ obci _____
 - pozemku parc. č. 774 v katastrálním území _____, obci _____
 - pozemku parc. č. 775/1 v katastrálním území _____ obci _____
 - pozemku parc. č. 775/2 v katastrálním území _____, obci _____
 - pozemku parc. č. 776 v katastrálním území _____ obci _____
 - pozemku parc. č. 780 v katastrálním území _____, obci _____
 - pozemku parc. č. 781 v katastrálním území _____, obci _____

pozemku parc. č. 782 v katastrálním území	1, obci
pozemku parc. č. 783/1 v katastrálním území	, obci
pozemku parc. č. 784/1 v katastrálním území	1, obci
pozemku parc. č. 785/1 v katastrálním území	1, obci
pozemku parc. č. 785/3 v katastrálním území	1, obci
pozemku parc. č. 785/4 v katastrálním území	, obci
pozemku parc. č. 785/5 v katastrálním území	, obci
pozemku parc. č. 786 v katastrálním území	1, obci
pozemku parc. č. 787 v katastrálním území	, obci
pozemku parc. č. 789 v katastrálním území	obci
pozemku parc. č. 1069/1 v katastrálním území	, obci
pozemku parc. č. 1076 v katastrálním území	1, obci
pozemku parc. č. 1078/4 v katastrálním území	1, obci
pozemku parc. č. 1085/1 v katastrálním území	n, obci
pozemku parc. č. 1085/3 v katastrálním území	, obci
pozemku parc. č. 1085/4 v katastrálním území	1, obci
pozemku parc. č. 1085/6 v katastrálním území	1, obci
pozemku parc. č. 1085/7 v katastrálním území	, obci
pozemku parc. č. 1085/12 v katastrálním území	1, obci
pozemku parc. č. 1085/17 v katastrálním území	, obci
pozemku parc. č. 1085/19 v katastrálním území	, obci
pozemku parc. č. 1132/1 v katastrálním území	obci
pozemku parc. č. 1133 v katastrálním území	obci
pozemku parc. č. 1147 v katastrálním území	obci
pozemku parc. č. 1148 v katastrálním území	obci
pozemku parc. č. 1149 v katastrálním území	obci
pozemku parc. č. 1125/2 v katastrálním území v rozsahu 1/2,	1, obci v, a to
pozemku parc. č. 63/4 v katastrálním území	obci
pozemku parc. č. 63/14 v katastrálním území	obci
pozemku parc. č. 343/1 v katastrálním území	obci
pozemku parc. č. st. 261, jehož součástí je stavba č.p. 34, v katastrálním území	1, obci
pozemku parc. č. 579 v katastrálním území	obci
pozemku parc. č. 657/1 v katastrálním území	obci
pozemku parc. č. 657/2 v katastrálním území	obci
pozemku parc. č. 657/3 v katastrálním území	obci
pozemku parc. č. 657/4 v katastrálním území	1, obci
pozemku parc. č. 657/7 v katastrálním území	1, obci
pozemku parc. č. 657/14 v katastrálním území	1, obci
pozemku parc. č. 657/16 v katastrálním území	obci
pozemku parc. č. 657/17 v katastrálním území	1, obci
pozemku parc. č. 657/21 v katastrálním území	1, obci
pozemku parc. č. 657/22 v katastrálním území	1, obci
pozemku parc. č. 813/1 v katastrálním území	obci
pozemku parc. č. 813/2 v katastrálním území	1, obci
pozemku parc. č. 813/4 v katastrálním území	obci
pozemku parc. č. 822/2 v katastrálním území	obci
pozemku parc. č. 822/5 v katastrálním území	1, obci

pozemku parc. č. 822/6 v katastrálním území	, obci
pozemku parc. č. 822/7 v katastrálním území	obci
pozemku parc. č. 828/2 v katastrálním území	obci
pozemku parc. č. 851 v katastrálním území	obci
pozemku parc. č. 852 v katastrálním území	obci
pozemku parc. č. 404/57 v katastrálním území	, obci
pozemku parc. č. 404/154 v katastrálním území	, obci
pozemku parc. č. 404/190 v katastrálním území	, obci
pozemku parc. č. 407/17 v katastrálním území	, obci
pozemku parc. č. 491/25 v katastrálním území	, obci
pozemku parc. č. 491/27 v katastrálním území	, obci
pozemku parc. č. 494 v katastrálním území	obci
pozemku parc. č. 514/3 v katastrálním území	obci
pozemku parc. č. 515/2 v katastrálním území	obci
pozemku parc. č. 515/3 v katastrálním území	obci
pozemku parc. č. 582/8 v katastrálním území	, obci
pozemku PK č. 1464 v katastrálním území	obci
pozemku PK č. 1479 v katastrálním území	obci
pozemku PK č. 1484 v katastrálním území	obci
pozemku PK č. 1687 v katastrálním území	obci
pozemku parc. č. st. 122, jehož součástí je stavba č.p. 30, v katastrálním území	, obci
pozemku parc. č. 696/1 v katastrálním území	obci
pozemku parc. č. 696/2 v katastrálním území	, obci
pozemku parc. č. 697 v katastrálním území	obci
pozemku parc. č. 718/1 v katastrálním území	, obci
pozemku parc. č. 725/36 v katastrálním území	obci
pozemku parc. č. 725/37 v katastrálním území	, obci
pozemku parc. č. 725/38 v katastrálním území	obci
pozemku parc. č. 725/39 v katastrálním území	, obci
pozemku parc. č. 781 v katastrálním území	, obci
pozemku parc. č. 832/5 v katastrálním území	, obci
pozemku parc. č. 841 v katastrálním území	obci

vše zapsané u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Praha-východ.

- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 900,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Ve vztahu mezi žalovanou a vedlejším účastníkem na straně žalobkyně nemá žádný z účastníků nárok na náhradu nákladů řízení.
- IV. Stát Česká republika nemá nárok na náhradu nákladů řízení.
- V. Žalovaná je povinna zaplatit státu České republice – Okresnímu soudu Praha-východ soudní poplatek za žalobu ve výši 50.000,- Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou došlou soudu dne 28. 3. 2014 domáhala určení vlastnického práva k pozemkům specifikovaným shora ve výroku I. rozsudku. Žalobu odůvodnila tím, že žalovaná je zapsána v katastru nemovitostí jako vlastníka předmětných nemovitostí, ačkoli jejich vlastníkem je žalobkyně, která je získala ex lege na základě konfiskace (dle dekretu presidenta republiky č. 12/1945) majetku [redacted] (dále jen „zůstavitel“), přestože zůstavitel byl ještě ke dni 18. 12. 2013 zapsán v katastru nemovitostí jako vlastníka předmětných nemovitostí. Je přitom notorií, že majetek rodu [redacted] na území Československé republiky byl z důvodu příslušnosti k německé národnosti, k níž se zůstavitel při sčítání v roce 1930 přihlásil, zkonfiskován. Skutečnost, že změna vlastnického práva v důsledku konfiskace majetku nebyla vždy promítnuta v pozemkových knihách, resp. katastru nemovitostí, nemění nic na tom, že zůstavitel ke dni své smrti neovládal předmětné pozemky, v důsledku čehož nemohly být tyto pozemky předmětem dědictví po zůstaviteli. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 29. 11. 2013 č.j. 27 D 2010/2012-118, v právní moci dne 6. 12. 2013, tak nemohlo dojít k převodu vlastnického práva na žalovanou. Dědické řízení vedené u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 27 D 2010/2012 trpí navíc řadou vad, zejména bylo zahájeno nikoli na návrh žalované, ale na návrh [redacted] zastoupeného advokátem JUDr. Martinem Kolblem, soudní komisař vycházel z opisů listin vydaných cizím státem bez jejich superlegalizace, podle předložených listin je právním nástupcem žalovaná, nikoli Nadace knížete z Lichtenštejna. Naléhavý právní zájem na podané žalobě je odůvodněn tím, že na základě rozhodnutí bude zapsán stav v katastru nemovitostí uveden do souladu se stavem právním.

Vedlejší účastník na straně žalobkyně se připojil k tvrzení v žalobě. Naléhavý právní zájem na podané žalobě spatřoval v tom, že vydané soudní rozhodnutí bude podkladem pro zápis vlastnického práva žalobkyně do katastru nemovitostí, neboť současný zápis vlastnického práva žalované v katastru nemovitostí neodpovídá právnímu ani faktickému stavu, když stát se stal vlastníkem předmětných nemovitostí na základě dekretu presidenta republiky č. 12/1945 Sb. a stát tento majetek od roku 1945 drží a hospodáří na něm. Předmětné pozemky byly původně vlastnictvím zůstavitele, v roce 1945 byla v knihovních vložkách k předmětným pozemkům poznamenána národní správa dle dekretu presidenta republiky č. 5/1945 Sb. a následně byla vyznačena konfiskace dle dekretu presidenta republiky č. 12/1945 Sb. Konfiskace nebyla vázána na vydání deklaratorních správních rozhodnutí (nadto tato rozhodnutí vydávána byla), nastala přímo na základě uvedeného dekretu ke dni jeho účinnosti, tedy k 23. 6. 1945. To, že byl zůstavitel označen za osobu německé národnosti a spadá tak do okruhu osob podléhajících dekretu č. 12/1945 Sb., dal stát najevo mj. vyhláškou ONV v Hodoníně č. 9.019-X z 21. 6. 1945, jakož i vyhláškou ONV v Olomouci z 30. 7. 1945. Rod [redacted] se přihlásil k německé národnosti při sčítání lidu v roce 1930, sčítací list podepsal [redacted], otec zůstavitele, jako hlava domácnosti.

Žalovaná navrhovala žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Její obrana stojí v zásadě na tom, že na zůstavitele se tzv. Benešovy dekrety, zejména dekret č. 12/1945, nevztahovaly, v důsledku čehož ke konfiskaci majetku zůstavitele došlo neplatně, žalovaná je tak jediným právoplatným dědicem po zůstaviteli. Zůstavitel byl od narození lichtenštejnským státním občanem, nikdy neměl jiné než lichtenštejnské občanství, k německé národnosti se nikdy nehlásil, sčítací lístek při sčítání v roce 1930 nevyplnil zůstavitel, neboť v době sčítání nebyl ani na území Československé republiky; není notorií, že by zůstavitel příslušel dle tehdy

platných československých právních předpisů k německé národnosti. S ohledem na právní úpravu sčítání lidu v roce 1930 neměl být zůstavitel ani do sčítání zahrnut, když šlo o cizince, který zde neměl žádný majetek. Dříve vydaná správní a soudní rozhodnutí, snažící se založit konfiskaci části jiného majetku zůstavitele, byla vydána v rozporu s tehdy platnými právními předpisy; je třeba na ně nahlížet od počátku jako na nulitní, a to pro flagrantní vady řízení spočívající v nezjištění objektivního skutkového a právního stavu v době jejich vydání, jakož i pro nedostatek pravomoci orgánů, které je vydaly, a pro neexistenci politické i faktické nezávislosti tehdejších orgánů státní správy a soudů. Rozhodnutí orgánů veřejné správy a soudů Československé republiky týkající se majetku zůstavitele byla v rozporu jak s právem vnitrostátním, tak i s právem mezinárodním; zůstavitel byl hlavou suverénního nezávislého státu Knížectví Lichtenštejnsko (po dobu 2. světové války neutrálního státu), požíval tak rozsáhlou trestněprávní imunitu, Benešovy dekrety jsou přitom svou povahou trestněprávní normou. Zůstavitel (i ostatní členové rodu [redacted] od počátku namítal, že u něj nebyly splněny podmínky zavedení národní správy podle dekretu č. 5/1945 Sb., ani podmínky konfiskace dle dekretu č. 12/1945 Sb., stížnosti však byly soudy zamítnuty, neboť se jednalo o rozhodnutí vydaná soudy již v době nesvobody; nicotnost správních aktů zůstavitel napadal ihned v roce 1945, kdy se zůstavitel o zabírání svého majetku dozvěděl (faktická vyvlastňovací opatření bez právního základu byla proti zůstaviteli použita v roce 1945). Ohledně předmětných nemovitostí nadto nebylo nikdy žádné konfiskační rozhodnutí vydáno, zůstavitel byl ostatně až do roku 2013 v katastru nemovitostí zapsán jako vlastník. I k nabytí vlastnického práva na základě konfiskace je přitom nutná intabulace. Podle dekretu č. 5/1945 Sb. nedošlo k přechodu vlastnického práva na stát, neboť podle dikce samotného dekretu nešlo o vyvlastnění, nýbrž jen o stanovení povinností majitelů nemovitostí pod národní správou; nemovitosti tak byly pouze pod národní správou, která byla 30. 6. 1949 výměrem Ministerstva zemědělství zrušena. Dědické řízení po zůstaviteli netrpělo žádnými zásadními vadami, které by měly za následek nedědění majetku po zůstaviteli žalovanou. Rozhodnutí o dědictví je rozhodnutím pravomocným a je tedy pro soudy i jiné orgány právně závazné.

Na základě provedeného dokazování vzal soud za prokázaný tento skutkový stav věci:

Zůstavitel byl až do roku 2013 v katastru nemovitostí zapsán jako vlastník nemovitostí specifikovaných ve výroku I. rozsudku (prokázáno nesporným tvrzením účastníků i výpisy z katastru nemovitostí založených žalobkyní k důkazu). Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 29. listopadu 2013 č. j. 27 D 2010/2012-118, v právní moci 6. 12. 2013, byla žalovaná pod označením „Nadace knížete z Lichtenštejna“ určena dědicem nemovitého majetku zůstavitele (předmětných nemovitostí) a na základě tohoto rozhodnutí pak zapsána do katastru nemovitostí jako vlastník předmětných nemovitostí, opět pod označením Nadace knížete z Lichtenštejna (prokázáno nesporným tvrzením účastníků, dědickým usnesením a výpisy z katastru nemovitostí založených žalobkyní k důkazu). Předmětné nemovitosti jsou ve faktickém užívání státu nepřetržitě od roku 1945, kdy stát začal majetek zůstavitele zabírat (prokázáno nesporným tvrzením účastníků a podpůrně i výpisy z katastru nemovitostí s poznámkou o zavedení národní správy). Na základě dekretů prezidenta republiky byla vydána vyhláška Okresního národního výboru v Olomouci ze dne 3. 7. 1945, proti této vyhlášce se zůstavitel bránil, o jeho stížnosti bylo rozhodnuto Zemským národním výborem v Brně ze dne 16. ledna 1946 pod č. j. 86/VIII-26/46, přičemž toto rozhodnutí bylo dále podrobeno přezkumu v rámci rozhodnutí Správního soudu v Bratislavě ze dne 21. 11. 1951 č. j. 138/46-5 (prokázáno nesporným tvrzením účastníků i uvedenými akty – důkazy číslo 24, 27, 29 a 61 z příloh žalované). Zůstavitel byl státním občanem Lichtenštejnska (prokázáno důkazy číslo 66 a 67 z příloh žalované i nesporným tvrzením účastníků). Žalovaná je nadací zapsanou v rejstříku Lichtenštejnského knížectví pod č. FL-0001,030.270-0, se sídlem ve

Vaduzu v Lichtenštejnsku, označení Nadace knížete z Lichtenštejna je českým překladem názvu žalované (prokázáno listinami na čísle listu 16 a 17 dědického spisu Obvodního soudu pro Prahu 10 sp. zn. 27 D 2010/2012).

Žalovanou navržené důkazy k prokázání nezákonnosti konfiskace majetku zůstavitele, tedy zejména důkazy k vyvrácení tvrzení žalobkyně o podpisu sčítacího lístku zůstavitelem, resp. k prokázání tvrzení žalované, že sčítací arch podepsal správce panství zůstavitele a že zůstavitel neměl být do sčítání vůbec zahrnut (tj. důkazy č. 13, 14, 15, 16, 19, 21, 22, 42, 43, 44), důkazy k vyvrácení tvrzení žalobkyně, že hlášení zůstavitele k německé národnosti bylo obecně známou skutečností - notoriitou (tj. důkazy č. 17, včetně důkazu č. 17 ze 4. šanonu, 18, 20, 30, 31, 50, 51, 52, 53, 57, 65, 81), důkazy k tvrzení žalované o zásadních vadách řízení působících nicotnost právních aktů konfiskace a s tím související důkazy k tvrzení žalované o ovlivnění orgánů rozhodujících o stížnostech zůstavitele proti konfiskaci jeho majetku změnou politické situace (tj. důkazy č. 23, 25, 26, 33, 34, 45, 46, 47, 48, 49, 59, 60, 62, 63, 64, 68, 72, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90), soud pro nadbytečnost neprováděl, neboť prokázání těchto skutečností nebylo pro posouzení věci relevantní, jak bude vysvětleno níže. Důkaz právními předpisy, které jsou součástí Českého právního řádu, ani judikaturou (tj. důkazy č. 1, 2, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 54, 55, 56, 69, 70, 71, 73, 74), soud neprováděl, neboť pro ně platí obecná zásada „soud zná právo“ (iura novit curia); na tento případ pamatuje i ust. § 121 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“). Soud neprováděl ani důkaz literaturou o historickém vývoji vztahu mezi státem a rodem Lichtenštejnů a s tím související otázkou zákonnosti konfiskace majetku rodu (tj. důkazy č. 3, 5, 11, 12, 32, 58), neboť nejde o přímé důkazy, jde pouze o určitou interpretaci zjištěných skutečností z pohledu autorů, převážně historiků, což v podstatě ani jako důkaz sloužit nemůže; z uvedeného důvodu soud nepřipustil ani výslech svědků [REDAKCE]

[REDAKCE], autory publikací předložených k důkazu pod č. 58, 3 a 32, kteří měli potvrdit prameny, své zkoumání a vědecké závěry. V tomto směru nutno připomenout, že soud měl k dispozici přímé důkazy, ani ty s ohledem na právní posouzení věci neprováděl. Důkaz stížností pod č. 28 soud pro nadbytečnost neprováděl, když skutečnost, že se zůstavitel konfiskaci bránil, byla prokázána již jinak. Soud dále neprováděl důkazy navržené vedlejším účastníkem k prokázání skutečnosti o hospodaření státu na předmětných nemovitostech, resp. k zavedení národní správy na předmětných nemovitostech (důkazy č. 1, 2, 3, 4, 6, 8, 9, 10, 11), když faktické užívání předmětných nemovitostí státem od roku 1945 bylo mezi účastníky nesporné. Případ obrazu Velké vápenky s předmětem řízení nesouvisí, závěry německých soudů nemají na tento případ žádný dopad, proto soud neprováděl ani důkaz vedlejšího účastníka č. 12. Soud konečně neprováděl důkazy navržené žalobkyní ohledně způsobu, kterým se žalobkyně dozvěděla o dědickém řízení po zůstaviteli (důkazy žalobkyně č. 4, 5, 6, 7), když tyto skutečnosti nebyly pro posouzení věci relevantní.

Žalovaná je právnickou osobou se sídlem v Knížectví Lichtenštejnsko, proto se soud zprvu zabýval otázkou pravomoci a příslušnosti českého soudu a otázkou rozhodného práva. Soud na daný vztah aplikoval – v souladu s ust. § 2 zákona č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém (dále jen „ZMPS“) – úpravu obsaženou jednak v nařízení Rady ES č. 44/2001, o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (tzv. Brusel I), ve spojení s čl. 66 nařízení EP a Rady ES č. 1215/2012, jednak v ZMPS, když mezi Českou republikou a Knížectvím Lichtenštejnsko není uzavřena žádná mezinárodní smlouva, která by otázku určení vlastnického práva k nemovitosti upravovala, a dospěl k závěru, že podle čl. 22 bod 1. nařízení č. 44/2001 ve spojení s § 68 ZMPS je dána

jeho pravomoc i příslušnost k rozhodnutí věci a podle § 69 odst. 1 ZMPS je rozhodným právem právní řád České republiky.

Hmotněprávní posouzení věci bylo založeno mj. na právní úpravě občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. (dále jen „OZ“) účinného do 31. 12. 2013 (§ 3028 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., dále jen „NOZ“, a § 3036 NOZ), když skutečnosti rozhodné pro posouzení přechodu vlastnického práva děděním i pro vydržení vlastnického práva nastaly za jeho účinnosti. Podle § 460 OZ, ve znění účinném ke dni smrti zůstavitele, se dědictví nabývá smrtí zůstavitele. Podle § 134 OZ, ve znění účinném ke dni právní moci usnesení o dědictví, oprávněný držitel se stává vlastníkem věci, má-li ji nepřetržitě v držbě po dobu tří let, jde-li o movitost, a po dobu deseti let, jde-li o nemovitost /odstavec 1/. Do doby podle odstavce 1 se započte i doba, po kterou měl věc v oprávněné držbě právní předchůdce /odstavec 3/. Pro počátek a trvání doby podle odstavce 1 se použijí přiměřeně ustanovení o běhu promlčecí doby /odstavec 4/.

Podle § 1 odst. 1 dekretu Prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. ze dne 21. 6. 1945, o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů, jakož i zrádců a nepřátel českého a slovenského národa, se s okamžitou platností a bez náhrady konfiskuje pro účely pozemkové reformy zemědělský majetek, jenž je ve vlastnictví: a) všech osob německé a maďarské národnosti, bez ohledu na státní příslušnost, b) zrádců a nepřátel republiky jakékoliv národnosti a státní příslušnosti, projevivších toto nepřátelství zejména za krise a války v letech 1938 až 1945, c) akciových a jiných společností a korporací, jejichž správa úmyslně a záměrně sloužila německému vedení války nebo fašistickým a nacistickým účelům.

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, jenž nabyl účinnosti 1. 4. 1991 (dále jen „zákon č. 87/1991 Sb.“), zákon se vztahuje na zmírnění následků některých majetkových a jiných křivd vzniklých občanskoprávními a pracovněprávními úkony a správními akty, učiněnými v období od 25. února 1948 do 1. ledna 1990 (dále jen "rozhodné období") v rozporu se zásadami demokratické společnosti, respektující práva občanů vyjádřená Chartou Organizace spojených národů, Všeobecnou deklarací lidských práv a navazujícími mezinárodními pakty o občanských, politických, hospodářských, sociálních a kulturních právech. Podle § 3 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb. oprávněnou osobou je fyzická osoba, jejíž věc přešla do vlastnictví státu v případech uvedených v § 6 zákona, pokud je státním občanem České republiky. Podle § 3 odst. 2 zákona č. 87/1991 Sb. oprávněnou osobou je též fyzická osoba, která splňuje podmínky stanovené v odstavci 1 a která v den přechodu věci na stát podle § 6 měla na ni nárok podle dekretu prezidenta republiky č. 5/1945 Sb., o neplatnosti některých majetkově-právních jednání z doby nesvobody a o národní správě majetkových hodnot Němců, Maďarů, zrádců a kolaborantů a některých organizací a ústavů, nebo podle zákona č. 128/1946 Sb., o neplatnosti některých majetkově-právních jednání z doby nesvobody a o nárocích z této neplatnosti a z jiných zásahů do majetku vzcházejících, pokud k převodu nebo přechodu vlastnického práva prohlášeným za neplatné podle těchto zvláštních předpisů došlo z důvodu rasové perzekuce a tento nárok nebyl po 25. únoru 1948 uspokojen z důvodů uvedených v § 2 odst. 1 písm. c) zákona. Podle § 3 odst. 3 zákona č. 87/1991 Sb. bylo-li v den přechodu věci na stát oprávněných osob uvedených v odstavci 2 více, je oprávněnou osobu k celé věci kterákoliv z nich. Podle § 3 odst. 4 zákona č. 87/1991 Sb. zemřela-li osoba, jejíž věc přešla do vlastnictví státu v případech uvedených v § 6 nebo osoba, která na věc uvedenou v odstavci 2 měla nárok uvedený v odstavci 2, před uplynutím lhůty, v níž mohla nárok na vydání věci

uplatnit, nebo, byla-li prohlášena za mrtvou, kde dni předcházejícím uplynutí této lhůty, jsou oprávněnými osobami, pokud jsou státními občany České republiky, fyzické osoby v tomto pořadí: a) dědic ze závěti, jež byla předložena při dědickém řízení, který nabyt celé dědictví, b) dědic ze závěti, který nabyt část dědictví, avšak pouze v míře odpovídající jeho dědickému podílu; to neplatí, jestliže dědici podle závěti připadly jen jednotlivé věci nebo práva; byl-li dědic závěti ustanoven jen k určité části věci, na kterou se vztahuje povinnost vydání podle § 6, je oprávněn pouze k této věci, c) děti a manžel osoby, jejíž věc přešla do vlastnictví státu v případech uvedených v § 6, všichni rovným dílem; zemřelo-li dítě před uplynutím lhůty uvedené v § 5 odst. 2, jsou na jeho místě oprávněnými osobami jeho potomci, a zemřel-li některý z nich, jeho děti, d) rodiče osoby, jejíž věc přešla do vlastnictví státu v případech uvedených v § 6, e) sourozenci osoby, jejíž věc přešla do vlastnictví státu v případech uvedených v § 6, a zemřel-li některý z nich, jsou na jeho místě oprávněnými jeho děti. Podle § 3 odst. 5 zákona č. 87/1991 Sb. v případech uvedených v § 6 odst. 1 písm. f) jsou oprávněnými osoby tam uvedené; ustanovení odstavce 2 písm. c) až e) platí obdobně.

Podle § 4 odst. 1 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, jenž nabyt účinnosti 24. 6. 1991 (dále jen „zákon 229/1991 Sb.“), oprávněnou osobou je státní občan České a Slovenské Federativní Republiky, jehož půda, budovy a stavby, patřící k původní zemědělské usedlosti, přešly na stát nebo na jiné právnické osoby v době od 25. února 1948 do 1. ledna 1990 způsobem uvedeným v § 6 odst. 1. Podle § 4 odst. 2 zákona 229/1991 Sb. zemřela-li osoba, jejíž nemovitost přešla v době od 25. února 1948 do 1. ledna 1990 do vlastnictví státu nebo jiné právnické osoby v případech uvedených v § 6, před uplynutím lhůty uvedené v § 13, nebo byla-li před uplynutím této lhůty prohlášena za mrtvou, jsou oprávněnými osobami, pokud jsou státními občany České a Slovenské Federativní Republiky, fyzické osoby v tomto pořadí: a) dědic ze závěti, jež byla předložena při dědickém řízení, který nabyt celé dědictví, b) dědic ze závěti, který nabyt vlastnictví, avšak pouze v míře odpovídající jeho dědickému podílu; to neplatí, jestliže dědici podle závěti připadly jen jednotlivé věci nebo práva; byl-li dědic závěti ustanoven jen k určité části nemovitosti, na kterou se vztahuje povinnost vydání, je oprávněn pouze k této části nemovitosti, c) děti a manžel osoby uvedené v odstavci 1, všichni rovným dílem; zemřelo-li dítě před uplynutím lhůty uvedené v § 13, jsou na jeho místě oprávněnými jeho děti, a zemřelo-li některé z nich, jeho děti, d) rodiče osoby uvedené v odstavci 1, e) sourozenci osoby uvedené v odstavci 1, a zemřel-li některý z nich, jsou na jeho místě oprávněnými jeho děti a jeho manžel. Podle § 4 odst. 3 zákona 229/1991 Sb. v případech uvedených v § 6 odst. 1 písm. j) jsou oprávněnými osobami osoby tam uvedené; ustanovení odstavce 2 písm. c) až e) platí obdobně. Podle § 4 odst. 4 zákona 229/1991 Sb. v případě, že zemřela oprávněná osoba, která uplatnila nárok na vydání majetku před vydáním rozhodnutí podle § 9, přechází nárok na dědice.

Podle § 1 zákona č. 243/1992 Sb., kterým se upravují některé otázky související se zákonem č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění zákona č. 93/1992 Sb., jenž nabyt účinnosti 29. 5. 1992 (dále jen „zákon č. 243/1992 Sb.“), účelem zákona je zmírnění následků některých dalších majetkových křivd vzniklých v důsledku platnosti nebo zvláštního použití některých právních předpisů nebo na základě jiných důvodů na území České republiky a stanovení působnosti orgánů České republiky při provádění některých ustanovení zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění zákona č. 93/1992 Sb. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 243/1992 Sb. oprávněnou osobou je státní občan České a Slovenské Federativní Republiky, který ztratil majetek podle dekretů prezidenta republiky č. 12/1945

Sb., o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů, jakož i zrádců a nepřátel českého a slovenského národa, nebo dekretu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb., o konfiskaci nepřátelského majetku a Fondech národní obnovy, neprovinil se proti československému státu a nabyt zpět občanství podle zákona č. 245/1948 Sb., o státním občanství osob maďarské národnosti, zákona č. 194/1949 Sb., o nabytí a pozbytí československého státního občanství, nebo zákona č. 34/1953 Sb., jímž některé osoby nabývají československého státního občanství, pokud se tak nestalo již ústavním dekretem prezidenta republiky č. 33/1945 Sb., o úpravě československého státního občanství osob národnosti německé a maďarské, a jehož majetek v rozsahu určeném zvláštním předpisem přešel na stát. Podle § 2 odst. 2 zákona č. 243/1992 Sb. oprávněnou osobou je dále státní občan České republiky, který pozbyl majetek v rozsahu určeném zvláštním předpisem v období od 29. září 1938 do 8. května 1945 a vznikly mu majetkové nároky podle dekretu prezidenta republiky č. 5/1945 Sb., o neplatnosti některých majetkově-právních jednání z doby nesvobody a o národní správě majetkových hodnot Němců, Maďarů, zrádců a kolaborantů a některých organizací a ústavů, nebo podle zákona č. 128/1946 Sb., o neplatnosti některých majetkově-právních jednání z doby nesvobody a jiných zásahů do majetku vzcházejících, avšak tento majetek nebyl oprávněné osobě vrácen, ani nebyla podle těchto předpisů odškodněna, ač podle nich odškodněna měla být, ani nebyla odškodněna podle mezinárodních smluv uzavřených mezi Československou republikou a jinými státy po druhé světové válce. Podle § 2 odst. 3 zákona č. 243/1992 Sb. zemřela-li osoba, uvedená v odstavci 1 nebo 2 před uplynutím lhůty, uvedené v § 11a, nebo byla-li před uplynutím této lhůty prohlášena za mrtvou, jsou oprávněnými osobami, pokud jsou státními občany České a Slovenské Federativní Republiky, fyzické osoby v tomto pořadí: a) dědic ze závěti, jež byla předložena při dědickém řízení, který nabyt celé dědictví, b) dědic ze závěti, který nabyt vlastnictví, avšak pouze v míře odpovídající jeho dědickému podílu. To neplatí, jestliže dědici podle závěti připadly jen jednotlivé věci nebo práva. Byl-li dědic závěti ustanoven jen k určité části nemovitosti, na kterou se vztahuje povinnost vydání, je oprávněn pouze k této části nemovitosti, c) děti a manžel osoby uvedené v odstavci 1, všichni rovným dílem. Zemřelo-li dítě před uplynutím lhůty uvedené v § 11a, jsou na jeho místě oprávněnými osobami jeho děti, a zemřelo-li některé z nich, jeho děti, d) rodiče osoby uvedené v odstavci 1, e) sourozenci osoby uvedené v odstavci 1 a zemřel-li některý z nich, jsou na jeho místě oprávněnými jeho děti. Podle § 2 odst. 4 zákona č. 243/1992 Sb. oprávněná osoba podle odstavce 1 může uplatnit nárok na vydání nemovitosti, jestliže k 31. lednu 1996 je občanem České republiky, kterým se stala podle zákona č. 245/1948 Sb., a zákona č. 194/1949 Sb. nebo zákona č. 34/1953 Sb., pokud se tak nestalo již ústavním dekretem prezidenta republiky č. 33/1945 Sb., a která do 1. ledna 1990 takto nabytí občanství nepozbyla. Podle § 3 odst. 1 zákona č. 243/1992 Sb. oprávněným osobám se vydají nemovitosti, které přešly na stát nebo jinou právnickou osobu za podmínek uvedených v § 2 odst. 1 a 2. Podle § 3 odst. 2 zákona č. 243/1992 Sb. postup při uplatňování nároku je stanoven zvláštním předpisem.

Po provedeném dokazování dospěl soud k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

Podle § 80 o. s. ř. (ve znění účinném od 1. 1. 2014) se lze žalobou domáhat určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není, jen tehdy, je-li na tom naléhavý právní zájem. V daném případě je naléhavý právní zájem na požadovaném určení dán tím, že požadovaným určením bude dán zapsaný stav v katastru nemovitostí do souladu se stavem právním, když podle žaloby je v katastru nemovitostí jako vlastník zapsán subjekt, který není skutečným vlastníkem předmětných nemovitostí.

Žaloba byla založena na tvrzení, že vlastníkem předmětných nemovitostí se stal stát na základě konfiskačního dekretu presidenta republiky č. 12/1945 Sb., obrana žalované naopak spočívala v tvrzení o nezákonnosti provedené konfiskace. Pokud by ke konfiskaci majetku zůstavitele v roce 1945 došlo nezákonně, bylo by možné hovořit o křivdě. S otázkou možnosti nápravy majetkových křivd vzniklých v předchozím období (míněno v období před 1. 1. 1990) se závazně vypořádal Ústavní soud České republiky v nálezu ze dne 1. 11. 2005 sp. zn. Pl. ÚS 21/05. Dovodil, že smyslem a cílem restitučního zákonodárství bylo jasné vymezení okruhu právních vztahů, do kterých lze zpětně zasáhnout, a ostatní ponechat ve stavu, v jakém byly v době přijetí restitučních norem, a tím vnést do právních vztahů právní jistotu. Restituční předpisy jsou nesourodou skupinou norem, užívajících leckdy různou terminologii, jejich účel byl však shodný – zmírnit (nikoli napravit) některé majetkové křivdy, k nimž došlo v minulém období v rozporu s principy právního státu. K takovému kroku přitom nebyl stát povinován, neboť ústava ani jiný právní předpis nevyžadují, aby byl majetek vrácen, nebo za něj byla poskytnuta náhrada či aby k tomuto účelu byly prováděny v právním řádu jakékoli změny. Z hlediska mezinárodního práva pak svobodu státu při výběru podmínek, za kterých přistoupí k navrácení majetku nabytého před ratifikací Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, deklaroval i Evropský soud pro lidská práva ve svých rozhodnutích (např. rozhodnutí Jantner proti Slovensku ze 7. 3. 2003 či rozhodnutí Broniowski proti Polsku z 22. 7. 2004); Česká a Slovenská Federativní republika podepsala Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod 21. 2. 1991 (vyhlášena byla sdělením federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb.). Restituční zákony v podstatě legalizovaly přechod majetku na stát, a to bez ohledu na to, co bylo titulem pro tento přechod (tedy vlastnictví státu k majetku získanému konfiskacemi, znárodněním a dalšími majetkovými opatřeními), neboť vlastnické právo oprávněných osob podle restitučních předpisů vzniká až okamžikem vydání věci; pouze v případech restitučními zákony výslovně uvedených je nabývací titul státu - za splnění dalších podmínek - důvodem pro vrácení věci. Restituční zákony se přitom nevztahují jen na majetek přešlý na stát v rozhodném období (tj. od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990), nýbrž řeší veškerý majetek, který stát vlastnil ke dni jejich přijetí. Na tento majetek nelze uplatňovat nároky podle obecných předpisů {zejména prostřednictvím žaloby na určení vlastnického práva dle § 126 OZ ve spojení s § 80 písm. c), resp. od 1. 1. 2014 § 80 o. s. ř.}, ale pouze cestou restitučních předpisů (které jsou lex specialis k obecným předpisům). Připuštění možnosti domáhat se majetku cestou obecných předpisů by znamenalo připuštění přezkumu veřejnoprávního postupu, jenž byl titulem pro přechod vlastnického práva, což by obecným soudům přiznalo oprávnění, které v době vydání takového aktu neměly (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu Československé republiky ze dne 5. 2. 1947 sp. zn. Rc 187/47 či rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 28. 5. 2003 sp. zn. 22 Cdo 683/2002). Možnost přezkumu těchto rozhodnutí je dána právě pouze na základě restitučních předpisů (srov. náleží Ústavního soudu České republiky sp. zn. IV. ÚS 437/01), zákonost výměrů o konfiskaci tak jsou soudy oprávněny přezkoumávat pouze v rámci řízení o restitučních nárocích. Plynutí času je samo o sobě natolik závažnou skutečností, že i tehdy, kdy s ním nelze ve všech případech spojovat vznik či zánik právního vztahu, je mu třeba přiznat účinky faktické. Právě význam času jako právní skutečnosti z hlediska požadavku stability vlastnických vztahů byl zdůrazněn v restitučních předpisech, které na jednu stranu umožňují průlom do vlastnických vztahů, na druhé straně uplatnění restitučních nároků omezují relativně krátkou lhůtou, s jejímž marným uplynutím nárok zaniká (prekluduje). Nelze přitom hovořit o vyvlastnění, nýbrž o zániku možnosti uplatnit ochranu práva v důsledku uplynutí dlouhé doby. Následná rozhodovací činnost soudů se od uvedených závěrů v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 21/05 neodchýlila (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 2285/2011).

V daném případě stát v roce 1945 fakticky zabral zůstaviteli nemovitý majetek (včetně předmětných pozemků) a nepřetržitě jej od té doby užívá. I kdyby k zabránění majetku zůstavitele došlo bez jakéhokoli zákonného podkladu (tedy i kdyby se tzv. Benešovy dekrety - zde dekret č. 12/1945 Sb. - na zůstavitele nevztahovaly), přijetím restitučních předpisů dal stát najevo, že hodlá zmírnit jen některé křivdy, a to pouze ve vztahu k určitým osobám. K faktickému odnětí majetku zůstavitele došlo v roce 1945, což by v zásadě možnost uplatnění nároku cestou restitucí vylučovalo, neboť možnost domáhat se v rámci restituce majetku byla otevřena jen pro křivdy vzniklé v období od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990, ovšem s ohledem na to, že se zůstavitel aktům konfiskace majetku bránil a z jeho podnětu vyvolané soudní řízení skončilo teprve v roce 1951, tedy v rozhodném období vymezeném restitučními předpisy, bylo možno i v případě zůstavitele uvažovat o aplikaci restitučních předpisů (srov. nález Ústavního soudu České republiky sp. zn. IV. ÚS 309/97); podle názoru soudu bylo nutné k tomuto řízení přihlídnout, přestože se netýkalo předmětných pozemků, neboť právní konstrukce konfiskace dle dekretu č. 15/1945 Sb. byla vystavěna na principu konfiskace veškerých zemědělských pozemků osob spadajících pod režim dekretu, v důsledku čehož by případný úspěch zůstavitele v uvedeném řízení měl zajisté vliv i na předmětné pozemky. Ze zákonného vymezení oprávněných osob (zejména § 3 zákona č. 87/1991 Sb., § 4 zákona č. 229/1991 Sb., § 2 zákona č. 243/1992 Sb.) je však zřejmé, že zůstavitel, cizí státní příslušník, ani jeho právní nástupce – žalovaná, cizí právnická osoba (tedy právnická osoba se sídlem mimo území České republiky), nebyli oprávněnou osobou dle restitučních předpisů. Jestliže stát dal možnost domáhat se zmírnění způsobené křivdy oprávněným osobám (svým občanům) pouze cestou zvláštních předpisů, nikoli cestou obecné žaloby na určení vlastnického práva, nelze než dovodit, že jiným než oprávněným osobám je tím spíše možnost podat obecnou žalobu na určení svého vlastnického práva odůvodněnou nezákonností konfiskace zapovězena. Žalovaná se v tomto řízení sice nedomáhá určení svého vlastnického práva, nicméně své vlastnické právo opírá o rozhodnutí v dědickém řízení, na základě něžž byla jako vlastníka zapsána do katastru nemovitostí, a o nezákonnost konfiskace, to ovšem nemá na výše uvedené závěry žádný vliv (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 2081/2009). V situaci, kdy bylo zůstaviteli (kdyby ještě v době přijetí restitučních předpisů žil) i jeho právnímu nástupci (pokud by byl jeho vstup do práv a povinností zůstavitele potvrzen dědickým rozhodnutím již v době přijetí restitučních předpisů) zapovězeno domáhat se svého vlastnického práva zvláštní cestou podle restitučních předpisů, bylo vyloučeno, aby se žalovaná stala vlastníkem předmětných nemovitostí. Zápis vlastnického práva zůstavitele v katastru nemovitostí není z pohledu restitučního zákonodárství dostatečný pro závěr o vlastnictví, a to právě s ohledem na to, že zůstavitel, resp. jeho právní nástupce předmětné nemovitosti více jak 60 let fakticky neovládal. I zapsaný vlastníka, jemuž byla v době rozhodné dle restitučních předpisů věc odebrána, se musel domáhat svého vlastnictví cestou žalob na vydání podle restitučních předpisů. Možnost domoci se svého práva výlučně cestou restitučních předpisů byla v některých případech prolomena (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 4973/2007 či 22 Cdo 4560/2011), v daném případě však soud neshledal žádné okolnosti, které by odůvodnily možnost postupu podle obecných předpisů, když zůstaviteli ani žalované právo domáhat se návratu majetku cestou restitučních předpisů (tedy cestou žalob na vydání) nikdy nesvědčilo. Lze tedy uzavřít, že i kdyby majetek zůstavitele nemohl být předmětem konfiskace podle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. a konfiskace jeho majetku tak neměla žádného zákonného podkladu, na základě restitučních předpisů se stal stát vlastníkem zabraných pozemků.

Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 29. 11. 2013 č. j. 27 D 2010/2012-118, na základě něžž byla žalovaná zapsána do katastru nemovitostí jako vlastníka předmětných nemovitostí, je zdejší soud podle ust. § 159 o. s. ř. ve spojení s § 167 odst. 2 o. s. ř. sice vázán (dědictví se dle § 460 OZ nabyvá smrtí zůstavitele, dědické rozhodnutí tuto hmotněprávní skutečnost deklaruje), rozhodnutí o potvrzení nabytí dědictví však řeší závazně toliko vztahy mezi účastníky řízení o dědictví (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 3 Cz 5/90). Rozhodnutí v dědickém řízení tak není závazné pro třetí osoby, které nebyly účastníkem tohoto řízení, ty se proto mohou domáhat ochrany svého práva u soudu v občanském soudním řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 22 Cdo 1176/2001). V daném případě proti sobě stály dva subjekty, které o sobě prohlašovaly, že jsou vlastníkem předmětných nemovitostí, přičemž každý odvozoval své vlastnické právo od jiné skutečnosti. Bylo tedy třeba vyřešit otázku, která z těchto skutečností zakládá vlastnické právo a která z těchto rozhodných skutečností stále trvá. Pokud konfiskace majetku zůstavitele proběhla v souladu se zákonem, pak zůstavitel pozbyl svého vlastnického práva již okamžikem účinnosti dekretu č. 12/1945 Sb., v důsledku čehož nemohl být ke dni své smrti vlastníkem předmětných nemovitostí (a žalovaná tak nemohla vstoupit do jeho práv a povinností vlastníka). Pokud konfiskace majetku zůstavitele neproběhla v souladu se zákonem a bylo tak možné uvažovat o majetkové křivdě způsobené zůstaviteli, nesvědčí ani za této situace žalované vlastnické právo, neboť možnost nápravy majetkových křivd cestou restitucí byla jí i zůstaviteli (kdyby v době přijetí restitučních zákonů žil) zapovězena, jak bylo vyloženo výše. Přijetím restitučních předpisů v roce 1991 se tedy legalizoval dlouhodobě trvajícím faktickým stavem a stát se tak nejpozději tímto okamžikem stal vlastníkem předmětných nemovitostí, a to bez ohledu na stav zápisu v katastru nemovitostí. Při konkurenci dvou nabývacích titulů tak svědčí vlastnické právo žalobkyni. Vydané dědické rozhodnutí, na základě něžž byla žalovaná v roce 2013 zapsána do katastru nemovitostí jako vlastníka předmětných nemovitostí, by mohlo založit pouze její dobrou víru, desetiletá vydržecí doba však dosud neuplynula (§ 134 OZ). Soud proto shledal žalobu důvodnou.

S ohledem na námitku žalobkyně ohledně označení žalované v katastru nemovitostí nutno dodat, že žalovaná byla do katastru nemovitostí zapsána pod označením, které odpovídá českému překladu jejího oficiálního názvu „Fürst von Liechtenstein Stiftung“, ostatní uvedené znaky (registrační číslo a sídlo) jednoznačně svědčí pro to, že žalovaná a Nadace knížete z Lichtenštejna je jedna a táž osoba, resp. jeden a týž subjekt práva. Že tomu tak je, dala ostatně sama žalobkyně najevo již označením žalované v žalobě, když neuzila českého překladu názvu žalované.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky soud rozhodl podle § 142 odst. 1 a § 151 odst. 1, 3 o. s. ř., když žalobkyně byla ve věci zcela úspěšná. Za této situace má žalobkyně i vedlejší účastník na její straně proti žalované právo na náhradu nákladů řízení, protože vedlejšímu účastníku žádné náklady nevznikly, soud rozhodl, jak uvedeno ve výroku III. Žalobkyni pak vznikly náklady za podání žaloby, za písemné vyjádření a za účast u jednání, což odpovídá paušální náhradě nákladů za 3 úkony po 300,- Kč dle § 151 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 1 odst. 3 a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb., celkem tedy 900,- Kč (výrok II.)

Výrok IV. je odůvodněn ust. § 141 odst. 2 o. s. ř., neboť stát má povinnost umožnit účastníkům jednat před soudem v jejich mateřtině (§ 18 odst. 2 o. s. ř.) a náklady s tím spojené (náklady na tlumočné) platí, aniž by měl nárok na jejich náhradu, v řízení přitom vznikly státu náklady na překlad žaloby do německého jazyka.

Žalobkyně byla ze zákona od placení soudního poplatku osvobozena (§ 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, dále jen „ZOSP“), poplatková povinnost vzhledem k předmětu řízení činila podle položky 4 bodu 1. písm. a) Sazebníku poplatků ve spojení s § 6a odst. 6 ZSOP 50.000,- Kč. Jelikož žalobkyně ve věci uspěla, přechází poplatková povinnost podle § 2 odst. 3 ZSOP na žalovanou, soud proto výrokem V. uložil povinnost k zaplacení poplatku žalované.

Lhůtu k plnění soud stanovil na tři dny podle ust. § 160 odst. 1 o. s. ř., když neshledal žádné důvody pro její prodloužení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání ve lhůtě 15 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Praze, prostřednictvím Okresního soudu Praha-východ.

Nesplní-li povinný dobrovolně povinnost stanovenou tímto rozhodnutím, lze se jejího výkonu domáhat podáním návrhu u soudu (§ 251 o. s. ř.) nebo za podmínek daných zvláštním zákonem u soudního exekutora (zákon č. 120/2001 Sb.).

V Praze dne 11. listopadu 2015

Mgr. Klára Obrtlíková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:

██████████